

ROSE

Karen

Diep verborgen

Vertaald door Hans Verbeek

DE FONTEIN

Proloog

*Merrydale, Louisiana, zaterdag 16 oktober, 04.45 uur,
drieëntwintig jaar geleden*

Alan zag door zijn verrekijker de man het huis aan het einde van de privéoprijlaan uitkomen. Het was een mooi huis met een donkergroene voordeur en een keurige voortuin. De man had zijn handen vol gehad toen hij er binnenging. Nu waren ze leeg, afgezien van de boekentas die hij nu bij zich had.

Het is gedaan.

De omvang van Alans handelingen trof hem als een stomp in zijn maag en hij werd misselijk door de golf van schaamte die hem overviel. Maar het was nu te laat om zich af te vragen of hij het juiste had gedaan.

Het is gedaan.

De man die hij in de arm had genomen om deze vreselijke daad te verrichten keek nog één keer achterom naar het huis voor hij de tas in de kofferbak van een onopvallende bruine personenauto zette.

Betaling voor geleverde diensten.

Toen stapte de man in en reed in de richting van de hoofdweg.

Alan legde de verrekijker op de lege passagiersstoel en bewoog zijn vingers in de leren handschoenen die hij droeg om te voorkomen dat hij vingerafdrukken achterliet. Er was die avond niemand bij hem. Niemand die getuige was van wat hij al had gedaan. Of van wat hij op het punt stond te gaan doen.

Toen de bruine personenauto de hoofdweg opdraaide reed hij achter de man aan. Hij moest ver weg zijn van deze plek om af te maken wat hij moest doen. Ver weg van dat mooie huis met

de groene deur en keurige voortuin.

Hij reed een uur lang door en wachtte zijn moment af. Een uur lang leek de bruine auto niet in de gaten te hebben dat hij hem volgde en dat was... verontrustend. De man zou het moeten vermoeden. Hij zou het moeten merken. Toen ze elkaar aan de telefoon spraken had hij veel slimmer geleken dan nu, ook al was het door de spraakvormer die de man gebruikte moeilijk details te onderscheiden.

De man heette John Robertson. Dat beweerde hij althans.

Alan geloofde dat niet, maar het deed er niet echt toe.

Eindelijk draaide John de auto een vrijwel leeg parkeerterrein van een supermarkt op. De winkel was gesloten en een paar van de hoge lantaarns waren doorgebrand waardoor er donkere stukken waren ontstaan. John reed een van die donkere plekken in en stopte naast een zilverkleurige Lexus. Hij stapte uit de bruine personenauto en maakte het portier van de Lexus open met zijn sleutel.

John stapte van zijn werkauto over in zijn persoonlijke voermiddel.

Zoiets had Alan wel verwacht. Hij had per slot van rekening iets soortgelijks gedaan.

Hij schakelde zijn koplampen uit en liet zijn auto langzaam tot stilstand komen aan de andere kant van de bruine personenauto en stapte uit. John keek éindelijk op. Op zijn gezicht was verrassing te lezen die overging in angst en hij stak zijn hand in zijn zak.

Niet aarzelen. Gewoon doen.

Voor hij van gedachten kon veranderen, hief Alan het pistool in zijn hand en vuurde over het dak van zijn auto, blij met het extra geld dat hij aan een geluiddemper had besteed. Het was niet helemaal stil, maar het was zacht. En er was niemand in de buurt die de zachte plop of Johns kreun van pijn kon horen.

Hij keek om zich heen en toen hij niemand zag, liep hij om de bruine auto heen naar waar John op het asfalt lag. De voorkant van zijn overhemd was al doorweekt van zijn bloed. Grote ogen keken hem aan en Alan keek terug terwijl hij Johns gezicht in

zijn geheugen prentte. Dat was het minste wat hij kon doen.

‘Help me,’ fluisterde John. ‘Alsjeblieft. Help me.’

‘Het spijt me,’ zei Alan zacht, want dat was waar. Het speet hem dat ook maar iets van dit alles was gebeurd. Het speet hem dat hij gedwongen was zulke vreselijke dingen te doen. ‘Het spijt me echt.’

‘Ik heb een gezin,’ smeekte John. ‘Een vrouw. Kleine kinderen. Mijn zoon is ziek. Ik moet naar huis, naar hem toe. Pak mijn geld. Neem mijn auto. Maar... help me gewoon.’

Maar dat kon hij niet. Dat kon hij gewoonweg niet.

Maak af waarvoor je hier bent gekomen.

‘Het spijt me.’ Alan haalde diep adem, richtte het pistool op Johns hoofd en schoot nog twee keer.

Hij moest er zeker van zijn dat John dood was. Hij moest er zeker van zijn dat John niet zou leven om het door te vertellen.

Twee mensen kunnen een geheim bewaren als een van hen dood is.

Dat was een waarheid waar hij de rest van zijn leven mee zou moeten leven.

Hij boog zich over Johns lichaam, maakte de kofferbak open en pakte de tas. Hij zou dat geld nooit uitgeven, maar hij kon het niet achterlaten. Hij mocht helemaal niets achterlaten dat te herleiden was naar hem of naar wat hij had gedaan.

Toen stapte hij weer in zijn auto en reed weg, Johns lichaam achterlatend waar het was gevallen.

Hij reed het hele eind terug naar New Orleans, naar de noordkant van Lake Pontchartrain en verliet de snelweg in Slidell om de auto waarin hij had gereden aan de kant van een verlaten weg te parkeren met de sleutels in het contact. Met een beetje geluk zou iemand hem al voor het licht werd hebben gestolen.

Hij pakte de verrekijker, de tas en zijn pistool en liep anderhalve kilometer naar waar hij zijn eigen auto had geparkeerd. Hij stapte in en reed naar huis.

Vergeef me, Heer. Ik had geen keuze.

Het was gedaan. En als God het wilde, dan zou hij nooit meer iets dergelijks hoeven doen.

I

*The Quarter, New Orleans, Louisiana, dinsdag 13 december,
08.01 uur, drieëntwintig jaar later*

Phin Bishop kwam struikelend tot stilstand en keek omhoog naar het gebouw dat dichterbij een thuis kwam dan hij in lange tijd had gekend. Het ging uiteraard niet om het gebouw zelf, ook al was het fraai met de gietijzeren balkons en de luiken die verwelkomend wagenwijd openstonden.

Zelfs voor mij. Hoopte hij.

Want de magie van het gebouw zat hem niet in de stenen of de balkons. Het zat in de mensen die binnen de muren werkten. Burke Broussard en zijn mensen waren Phins familie geworden.

Maar ik heb ze in de steek gelaten. Ik ben ervandoor gegaan.

Nee. Hij kon in gedachten de stem van zijn therapeut horen. Je bent niet "ervandoor gegaan". Je hebt ptss. Je bent weggegaan om te genezen.

Maar was hij genezen?

Ben ik er klaar voor om terug te komen?

Er werd een hand op zijn schouder gelegd, warm en geruststellend. 'Phin?' zei Stone O'Bannion zacht. 'We kunnen morgen terugkomen. Of we kunnen SodaPop gaan halen. Dit is precies waar ze voor is opgeleid. Jou door situaties als deze helpen.'

Phin slikte moeizaam terwijl hij zich omdraaide en zijn beste vriend in de ogen keek. Hij zag daar begrip en medeleven waarvan hij niet dacht dat hij die verdiende. Stone had gelijk. Phin had zijn nieuwe hulphond mee moeten nemen. Maar dat had hij niet gedaan omdat hij op eigen benen wilde staan.

En dat was verkeerd gedacht. Dat wist hij. Hij wist dat het

geen schande was om een hulphond nodig te hebben. Geen schande om aan PTSS te lijden. Dat had hij geaccepteerd. Hij had zich erbij neergelegd dat hij aanvallen zou krijgen. Dat er soms sprake zou zijn van een terugval.

SodaPop hielp hem om die episodes op afstand te houden. Hielp hem om sneller te herstellen wanneer hij een terugval had.

En je hebt die hulp verdiend. Die woorden kwamen opnieuw in de vorm van de stem van zijn therapeut. Phin was in staat om te accepteren dat het geen schande was dat hij zijn hond nodig had. Maar hij was niet in staat geweest te accepteren dat hij die hulp verdiende. En dat was de ware reden dat hij SodaPop deze ochtend had thuisgelaten.

‘Gisteren zei je ook al dat we morgen terug kunnen komen,’ zei Phin. En de dag ervoor had hij de kans om weg te rennen met beide handen aangegrepen.

Hij was het grootste deel van zijn leven al aan het wegrennen.

‘En morgen zeg ik het weer en de dag daarna ook.’ Stone kneep even in zijn schouder. ‘Waar ben je bang voor? Wees eerlijk.’

Phin dwong de woorden naar buiten. ‘Dat ze me niet terug willen.’

‘Als dat zo is, dan zal dat pijn doen,’ erkende Stone en Phin was dankbaar dat Stone zijn zorgen niet aan de kant schoof. ‘Maar ik heb hun berichtjes gelezen.’

Phin had Stone toestemming gegeven alle communicatie met zijn vrienden in New Orleans te lezen.

‘Deze mensen geven om je. Ze zullen je terug willen.’

‘En als ik weer doordraai?’ Hij vond het vreselijk om de controle over zichzelf te verliezen, haatte de draaikolk die hem mee omlaag sleurde.

Stone haalde zijn schouders op. ‘Dan ga je weg, dan herstel je en daarna probeer je het nog eens.’

Phins borst deed pijn. ‘Ik ben het zo beu om weg te lopen.’

‘Blijf dan. Zet een stap. Nu, op dit moment. Kijk aan. Nu nog een. Zo gaat ie goed.’

Phin dwong zijn voeten een stap dichterbij het gebouw

te zetten waar Broussard Investigations was gevestigd. 'Ik had gebakjes mee moeten nemen.'

Stone grinnikte. Hij trapte duidelijk niet in de slappe poging tot uitstel. 'Die haal ik wel voor je. Zodra je eenmaal binnen bent en met je vrienden praat.'

Het gebouw kwam dichterbij en Phin kreeg het steeds benauwder. 'Waarom ben je hier nog steeds? Om te babysitten?' Hij was er dankbaar voor. Echt waar. Maar hij begreep niet helemaal waarom Stone al die moeite deed. 'Je hebt wel betere dingen te doen.'

'Nee, die heb ik niet. Op dit moment ben ik precies op de plek waar ik moet zijn en doe ik wat ik moet doen. Want jij hebt me nodig. En omdat ik heb doorgemaakt wat jij nu doormaakt. Iemand bleef me steunen tot ik op eigen benen kon staan.'

Phin kende Stone's verhaal. Zijn vriend was verslaafd geweest en inmiddels al jaren afgekickt.

'Dus nu doe ik dat voor jou. Blijf lopen, Phin.'

Ze waren bijna bij de ingang. *Nog maar een paar meter.*

Toen vloog de deur open en klapte tegen de muur. Geschrokken van het geluid deinsde Phin achteruit en was opnieuw dankbaar voor de steun van Stone's hand. Toen hij weer rechtop stond, ving hij een glimp op van de vrouw die de deur had opengesmeten. Ze droeg een grijze mantel met een capuchon die haar gezicht verborg, maar een lok zwart haar was ontsnapt en wapperde in de wind. Phin bleef een ogenblik stokstijf staan terwijl zij zich in de richting van het centrum van New Orleans haaste.

Van haar lichaam waren alleen haar benen zichtbaar.

Het waren heel fraaie benen. Haar kuiten waren dankzij de hoge hakken die ze droeg perfect gevormd. Hoe ze in staat was op zulke hoge hakken te lopen – laat staan te rennen – was een raadsel.

Ze sloeg op de volgende kruising abrupt de hoek om en verdween uit het zicht.

'Wie was dat?' vroeg Stone.

'Geen idee.' Hij had haar nooit eerder gezien. Zulke benen zou hij zich zeker herinneren.

Maar belangrijker, haar verschijning had een einde gemaakt aan de spiraal van onrust in zijn hoofd. Soms was afleiding precies wat hij nodig had om zijn hoofd weer op orde te krijgen.

Dat is waar je SodaPop voor hebt, idioot.

Prima. De volgende keer zou hij haar meenemen.

‘Kwam ze uit jullie kantoor?’ drong Stone aan. ‘Kwam ze van Broussard Investigations?’

Phin bleef roerloos staan. Ze was niet zomaar een vrouw met mooie benen geweest. Ze was een vluchtende vrouw met mooie benen. ‘*Shit.*’

Het geluid van twee pistoolschoten, de één vlak na de ander, bracht zijn lichaam in actie en hij begon te rennen.

‘Joy.’ *Ze was vast alleen.* Want zij was altijd als eerste op kantoor.

‘Is Joy de secretaresse?’ vroeg Stone die met hem mee rende. ‘De dame in de rolstoel?’

‘Ja.’ Phin liet de antieke lift voor wat die was en vloog de trap op. Hij had Stone over iedereen die voor Burke werkte verteld. Hij gaf om hen allemaal, maar Joy was speciaal. Ze had hem van het begin af aan geaccepteerd. Had hem onder haar hoede genomen. Hem bemoederd. Hem vertrouwd. ‘Ex-politie. Is neergeschoten tijdens haar dienst. Verlamd vanaf haar middel. Ze is taaier dan ze eruitziet.’

Het zou allemaal wel goed met haar zijn. Joy kon voor zichzelf opkomen, maakte hij zichzelf wijs terwijl hij met één sprong de laatste treden nam.

Ze renden vanuit het trappenhuis Burke’s receptie binnen. Het was een open ruimte met grote ramen in één wand die uitkeken op de straat beneden. Joy’s bureau stond in het midden van het vertrek en zij zat altijd achter haar computer te doen wat ze elke ochtend deed. Ze zou hem aankijken met een blik die zowel bestraffend als verwelkomend was.

Net als al die andere keren wanneer hij terugkeerde nadat hij was weggevlucht.

Alleen... ze zat niet achter haar bureau.

‘O, nee.’ Phins hart ging van op hol geslagen naar stilstand.

Want Joy lag op de vloer naast haar bureau en haar rolstoel lag op zijn kant. Haar witte blouse begon al snel doorweekt te raken van het bloed en ze bewoog niet.

‘Née,’ bracht hij uit terwijl hij naar haar toe rende. ‘Bel het alarmnummer.’

‘Al mee bezig,’ zei Stone grimmig.

Phin drukte twee vingers tegen Joy’s keel op zoek naar een hartslag. Ze was een frêle vrouw, nauwelijks 1 meter 58. Maar ze was sterk, zowel emotioneel als fysiek. Ze kon niet dood zijn.

Zijn schouders ontspanden toen hij een zwakke hartslag voelde. Maar zijn opluchting was van korte duur toen hij het bloed een plas onder haar hoofd zag vormen. Wonden in haar hart en hoofd.

‘Fuck!’ snauwde Stone en Phin wierp even een blik in zijn richting. Zijn vriend had het grote raam geopend en hing half naar buiten. ‘Ja, ik weet het zeker,’ snauwde hij tegen de centralist. ‘Er rent op dit moment een man dit gebouw uit. In het zwart. Bivakmuts bedekt zijn gezicht. Hij gaat in noordelijke richting.’

Dezelfde richting als waarin de vrouw was gevlucht.

Later. Phin rukte zijn jas uit, trok vervolgens zijn T-shirt over zijn hoofd en drukte dat tegen haar borst omdat die wond heftiger bloedde. Haar hele blouse was nu doorweekt.

‘Joy.’ Hij worstelde om kalm te blijven. Haalde diep adem, precies zoals zijn therapeut hem had geleerd. ‘Ik ben het, Phin. Blijf bij me.’

Hij keek op bij het geluid van rennende voeten en zag twee agenten in uniform op zich afstormen. Met getrokken pistool.

‘Achteruit. Weg van haar,’ beval de een.

‘Jij daar, bij het raam,’ snauwde de ander, ‘leg die telefoon weg en doe je handen omhoog.’

‘Ik help haar,’ zei Phin met nadruk en hij kon de paniek in zijn stem horen. ‘Als ik dit loslaat, bloedt ze dood.’

‘Ik heb het alarmnummer aan de lijn,’ zei Stone die zijn handen in de lucht stak, maar zijn telefoon niet losliet.

De tweede agent graaide de telefoon uit Stone’s hand en wisselde een paar woorden met de centralist voor hij de telefoon

teruggaf. 'Hou je handen waar ik ze kan zien.'

De eerste agent liep met nog steeds getrokken wapen naar Phin. 'Jij bent?'

'Phin Bishop.'

'Wat doe je hier?'

'Ik werk hier. Ik kwam hier en trof haar zo aan. Wanneer is de ambulance er?' De bloedstroom was minder geworden, maar Phin wist niet of dat kwam door de druk die hij uitoefende of omdat ze aan het doodbloeden was.

Ga alsjeblieft niet dood.

Hij kon dit niet nog een keer aan. Hij kon niet opnieuw bloed aan zijn handen hebben, hij had het de laatste keer maar nauwelijks overleefd.

'Ze zijn onderweg,' zei de eerste agent.

Maar Phin hoorde hem nauwelijks. Hij hield zijn oor bij Joy's mond en wachtte op haar volgende ademhaling. Haar borst was opgehouden op en neer te gaan en hij werd overspoeld door een nieuwe golf van paniek. 'Ze ademt niet. Stóne!'

Stone negeerde het protest van de tweede agent en verliet zijn post bij het raam. Hij kwam naast Phin op de vloer bij Joy zitten. 'Ik ga mond-op-mondbeademing doen. Blijf jij druk op de wond uitoefenen,' zei hij.

Phin hield geschokt beide handen tegen de wond terwijl Stone voor haar ademde.

'Laat me los! Laat me los, verdomme!' eiste een mannenstem op de lijzige Cajun-toon die maar aan één man kon toebehoren.

Burke Broussard was er. Phins baas zou weten wat er moest gebeuren.

Burke, met in zijn ene hand zijn fietshelm, maakte zich los uit de greep van de agent. 'Phin?' De fietshelm kletterde op de vloer terwijl Burke naar hem staarde met een zee aan emoties op zijn gezicht.

Angst. Verrassing. Afschuw.

En daar, heel even maar, beschuldiging.

Burke dacht dat Phin dit had gedaan.

Phin verstijfde. Hij hoefde zich niet meer af te vragen hoe

zijn welkom eruit zou zien. Hij kende nu het antwoord. Burke dacht dat hij in staat was Joy iets aan te doen. 'We hebben haar zo aangetroffen,' zei Phin bitter.

Een man met verfomfaaide kleding kwam vanuit een van de kantoortjes de receptie binnengestormd. Antoine Holmes, hun IT-specialist. 'Phin? What the fuck?' Zijn blik schoot naar Stone die bezig was met het beademen van Joy. 'Stone? Wat doe jij hier? Wat is er in vredesnaam aan de hand?'

Burke en Antoine haastten zich naar waar Joy lag. Burke liet zich naast Phin op zijn knieën vallen. 'Vertel me wat er is gebeurd.'

Antoine knielde aan de andere kant van Stone en keek hulpeloos. Maar niet beschuldigend.

Dat was in ieder geval iets.

Phin sloeg zijn ogen neer op zijn bebloede handen die op Joy's nog bloederige borst drukten en naar Stone die nog steeds bezig was met mond-op-mondbeademing. 'We hebben haar zo aangetroffen,' waren de enige woorden die in hem opkwamen.

Burke aaide over Joy's kortgeknpte haar. 'Joy, schat, ik ben hier.' Hij keek even naar Phin. 'Het spijt me, Phin. Ik raakte in paniek. Ik weet dat je haar niets zou kunnen aandoen.'

Stone keek op en wierp een woedende blik op Burke. 'Eikel,' mompelde hij en ging toen weer verder met voor Joy te ademen. 'Camera's?' vroeg hij tijdens zijn volgende minipauze.

Burke keek naar Antoine. 'Heb je de beelden al bekeken?'

'Ja.' Antoine ging met zijn handen over zijn gezicht. 'Ik lag aan mijn bureau te slapen. Koptelefoon op. Ik hoorde de schoten, maar ze waren gedempt. Werd er niet meteen wakker van. Ik heb meteen naar de beelden gekeken. Het was een man, gekleed in het zwart. Joy schoot op hem en toen worstelden Joy en hij om haar pistool. Hij schoot haar neer en gaf haar toen een klap op haar hoofd met de kolf. Duwde haar rolstoel omver.'

'Ik had moeten zorgen voor...' Burke vertrok zijn gezicht en zijn stem stierf weg.

'Een nachtwaker,' zei Phin zacht, want... tja. 'Dit is mijn schuld.'

Burke's stem werd hard. 'Nee, dat is het niet.' Hij staarde naar Stone. 'Waarom ben jij hier?'

'Hij is met mij meegekomen,' zei Phin. Hij wist dat Burke wist wie Stone was. Het was Stone die Antoine had gevraagd Phin aan een baan te helpen toen hij naar New Orleans kwam. Antoine had het aan Burke gevraagd, die hem had opgenomen in zijn groep. 'Om de verloren zoon naar huis te brengen,' voegde hij eraan toe in de hoop dat zijn woorden Burke net zo veel pijn deden als het hem deed om ze uit te spreken.

Hij dacht dat ik dit had gedaan.

Burke kromp ineen. 'Verdomme, Phin. Wacht in ieder geval met kwaad worden tot we voor Joy hebben gezorgd. Was ze überhaupt bij bewustzijn? Heeft ze iets gezegd?'

Burke had gelijk. Dit ging om Joy. *Niet om mij.*

'Nee. Ze was bewusteloos toen we haar vonden. We zagen een vrouw het gebouw uit komen rennen, hoorden de schoten en toen zag Stone een man wegrekken. Dat is alles wat ik weet.'

Burke greep Phins schouder op vrijwel dezelfde manier als Stone had gedaan. Phin verzette zich tegen de aandrang om hem af te schudden. 'Ik ben blij dat je thuis bent,' zei Burke zacht. 'Ik zweer het.'

Phin wilde dat hij dat kon geloven. 'Waar blijven de hulpverleners?' schreeuwde hij naar de agenten die alleen maar stonden toe te kijken.

'Op weg naar boven,' zei een van hen.

Dertig seconden later kwamen twee ambulancebroeders met een brancard de lift uit gestormd. Stone kwam overeind en leunde achterover op zijn hielen terwijl zij een zuurstofmasker voor Joy's mond aanbrachten.

'Phin,' zei Stone zacht terwijl hij aan zijn arm trok. 'Laat ze erbij. Je moet aan de kant.'

Phin kwam houterig overeind en deed een stap achteruit, zijn handen warm en nat van Joy's bloed. Nu de ambulancebroeders er waren, concentreerde hij zich op het bloed dat van zijn handen droop.

En herinnerde zich de laatste keer.

Het kantoor vervaagde en Phins nachtmerries kwamen ervoor in de plaats. Explosies. Gillende mensen. Vallende lichamen.

Overal lichaamsdelen. Gewoon... overal.

En bloed droop van Phins handen. Zo veel bloed.

Droge handen omklemden ruw Phins gezicht. 'Phin,' siste Stone. 'Blijf bij ons.'

Phin knipperde met zijn ogen. Stone stond hem aan te staren en zijn uitdrukking was te dringend om te negeren.

'Daar ben je weer,' zei zijn vriend opgelucht. 'Waag het niet om te verdwijnen.' Stone wierp Burke een woedende blik toe. 'Je bent een klootzak.'

Burke keek toe terwijl de ambulancebroeders bezig waren met Joy en zijn gezicht zag bleek onder zijn bruine teint. 'Ik weet het.'

Phin huiverde. 'Zijn reactie was logisch.'

'Dat was het niet,' zei Burke zacht. 'Het spijt me.'

'Wat is er gebeurd? Wat heb je gedaan, Burke?' vroeg Antoine, maar zijn stem begon veraf te klinken.

Het hele vertrek begon te vervagen terwijl het bonzen in Phins hoofd luider werd.

Shit. Niet nu. Niet weer.

Phin leunde tegen de muur. Zijn hersenen begonnen verdoofd te raken. Hij voelde het gebeuren. Hij gleed op de vloer en keek naar de paramedici met het gevoel waar hij zo de pest aan had, alsof hij uit zijn lichaam was getreden.

Hij begon te verdwijnen. Weer.

Dinsdag 13 december, 08.25 uur

Cora Winslow laveerde tussen de voetgangers in Bourbon Street en probeerde er niet uit te zien alsof ze voor haar leven vluchtte. Ook al was dat wel zo.

De wegwerptelefoon sneed in haar hand, zo stevig hield ze die in een ijzeren greep. *Bel het alarmnummer nog een keer. Zoek hulp.*

Maar de paniek had het overgenomen en haar voeten bleven zich voorwaarts haasten. *Ga naar Tandy.*

De kunstgalerie van haar vriendin was veilig.

Ze wierp een blik achterom en moest bijna huilen van opluchting. Geen spoor van de man die het kantoor van de privé-detective was komen binnenstormen.

Tenzij hij zijn bivakmuts had afgedaan en zijn zwarte jack had uitgetrokken.

Dat had zij per slot van rekening ook gedaan. Niet die bivakmuts, maar ze had haar jas uitgetrokken en die opgerold en als een voetbal onder haar arm geklemd. De zwarte pruik die ze had gedragen had ze meteen afgedaan nadat ze de eerste hoek was omgeslagen en was in een vuilcontainer beland achter een restaurant waar ze door de keuken was gedenderd. Het gerammel van pannen en het geschreeuw van het personeel was overstemd door het bonken van haar hart in haar oren toen ze de achterdeur uitschoot.

En toen had ze hem een straat verderop gezien terwijl hij in haar richting rende.

Vlucht. Dat was precies wat ze had gedaan, kriskras door de steegjes van de Quarter, de wijk die ze zo goed kende.

Cora was dol op New Orleans. Ze wilde er nooit weg.

Maar ze zou misschien wel moeten. Het was in de stad niet langer veilig voor haar.

Die ochtend had dat duidelijk gemaakt.

Ze sloeg Bienville Street in, rende langs haar favoriete banketbakker zonder zelfs maar even in de etalage te kijken. Zoals gebruikelijk stond er een rij mensen te wachten op hun cupcakes en ze gebruikte hen als afscherming, excuses mompelend terwijl ze door de rij glipte om de steeg achter de bakkerij te bereiken.

Ze was eindelijk alleen. Ze leunde tegen het bestelbusje van de bakkerij en haalde voor het eerst weer diep adem sinds de aanvaller zich langs Joy had gedrongen en het kantoor van de baas was binnengegaan en eiste dat ze zouden vertellen waar dat 'mens van Winslow' verstopt zat.

Cora's keel snoerde dicht. *Ik had bij haar moeten blijven.* Maar Joy had gezegd dat ze moest vluchten en Cora was plotse-ling weer een tiener geweest en had de vrouw die een van haar

moeders beste vriendinnen was geweest gehoorzaamd. Joy had gezegd dat de man in het kantoor van haar baas zich snel zou realiseren dat alles daar achter slot en grendel zat en dan zijn zoektocht zou opgeven. Dat ze gewapend was en zichzelf kon verdedigen.

Ga ervandoor voor hij weer naar buiten komt. Hij is niet uit op mij. Hij moet jou hebben. Vlucht, meid. Nu.

Dus was Cora ervandoor gegaan.

Ze had in ieder geval het alarmnummer nog gebeld voor ze vluchtte. De politie zou komen om te helpen.

Cora haalde nogmaals diep adem, schudde haar jas uit en legde die over haar arm. Ze liep ondanks de ochtendkilte te zweten.

Tandy zou zien dat er iets fout zat. Ze waren al elkaars beste vriendin sinds de lagere school. Niemand kende haar beter. Niemand die nog in leven was, in ieder geval.

Schiet op. Ga naar de galerie. Bedenk een reden waarom je eruitziet alsof je door de stad hebt gerend omdat je werd achtervolgd.

‘Mevrouw?’

Cora draaide zich met een ruk om en zag een jonge man staan die haar bezorgd aankeek. ‘Ja.’ Haar stem klonk nog steeds vol angst.

Als ze mocht afgaan op zijn T-shirt van Marica’s Bakery werkte de jongeman in de bakkerij. Hij was lang en slungelig, alsof hij nog in zijn lichaam moest groeien. Maar zijn blauwe ogen stonden vriendelijk. ‘Gaat het wel, mevrouw?’

‘Het gaat wel. Het is alleen...’ Ze glimlachte. ‘Ik kan niet tegen menigten.’ Dat was een leugen. Ze was opgegroeid in New Orleans en menigten waren onderdeel van het leven.

Hij leek niet erg overtuigd. ‘Kan ik iemand waarschuwen die u kan helpen?’

Ze moest er net zo akelig hebben uitgezien als ze zich voelde. ‘Nee, dank je. Alles is echt in orde. Een fijne dag nog.’

Ze liep met vastberaden pas weg en negeerde zijn herhaalde aanbod om iemand voor haar te bellen.

Geweldig. Een getuige. Ze keek om zich heen en zuchtte. Er

hingen overal camera's. Haar vlucht van Broussard Investigation was ongetwijfeld opgenomen.

Je hebt helemaal niets verkeerd gedaan.

Behalve Joy in de steek laten.

Ze sloeg opnieuw een hoek om, een andere steeg in en bleef pas staan toen ze op Royal Street uitkwam en ze zicht kreeg op Tandy's galerie. Haar vriendin deed de deuren pas om tien uur open, maar ze zou er al zijn, bezig met de boekhouding of de inventaris of wat voor karweitje er ook maar op haar had liggen wachten.

Ze zal weten dat er iets aan de hand is. Ze had Tandy niet verteld dat ze een privédetective in de arm zou nemen, want haar vriendin was iemand die zich altijd zorgen maakte. Dan zou ze het haar vader vertellen en dan zouden ze Cora overspoelen met bezorgdheid en daar had Cora de pest aan. Hun bezorgdheid gaf haar altijd het gevoel dat ze hulpeloos was en ze was verdomme níét hulpeloos. Ze zorgde al een heel lange tijd voor zichzelf.

Bovendien was ze er niet eens zeker van geweest dat er grond was voor haar angst. Niet tot vanochtend.

Nu... nou, Tandy zou kwaad zijn op Cora omdat ze dit voor haar had verzwegen.

Ze liet het wegwerptoestel in haar zak glijden, trok de spelden uit haar haar waardoor de vlechten vrij vielen die ze die ochtend had opgestoken zodat ze die zwarte pruik kon opzetten.

Gewoon voor het geval dat degene die met haar huis had gerotzooid haar in de gaten hield.

Ze keek met een ongemakkelijk gevoel om zich heen, op zoek naar de man die achter haar aan had gezeten. Maar het enige wat ze zag was een paar toeristen die vroeg waren opgestaan om zich aan de bezienswaardigheden te vergapen.

Ze maakte de vlechten in haar haar los en klopte op de voordeur van Tandy's galerie, maar het was donker binnen en er was niemand te zien. Cora fronste haar voorhoofd. Tandy was altijd om acht uur 's morgens in haar kantoor.

Ik moet van de straat af.

Alleen omdat ze de man die haar had opgejaagd niet zag, wilde dat nog niet zeggen dat hij daar niet ergens rondliep.

Ze liep in snelle pas naar de volgende steeg en naar de achterdeur van de galerie. Ze toetste de sleutelcode in en liet zichzelf binnen in de opslagruimte die ook dienstdeed als Tandy's kantoor. Ze schakelde het alarm uit, deed toen de deur achter zich op slot en schakelde het alarm weer in. Het was een versterkte deur en de vensters waren van gewapend glas. Hier zou niemand binnenkomen.

Ze liet zich in Tandy's bureaustoel zakken. *Ik ben veilig.* En nu kon ze nadenken.

Ze was die ochtend gevlucht, als een lafaard. Ze moest zich ervan overtuigen dat alles goed was met Joy. Ze legde het werptoestel weg en belde met haar eigen telefoon naar Joy's mobieltje, maar het bleef maar overgaan. Nieuwe angst maakte het opnieuw moeilijk om adem te halen.

'Neem nou op, Joy,' bezwoer ze, maar het gesprek ging naar voicemail.

Ik had niet moeten vluchten.

Ze stond op het punt om een boodschap achter te laten toen haar telefoon ging. Het was Tandy.

'Waar ben je?' wilde Cora weten zonder de moeite te nemen hallo te zeggen.

'Ik zit in een Uber op weg naar het ziekenhuis. Waarom zit je in mijn kantoor? Is alles in orde?'

Cora sprong overeind en staaarde in de lens van de camera in de hoek van het kantoortje. Tandy kon de beelden live zien op haar telefoon. 'Of met mij alles in orde is? Is alles wel in orde met jóú? Waarom ben je onderweg naar het ziekenhuis?'

Dat ze achter haar vrienden aan zouden gaan was nooit bij haar opgekomen. *Ik had haar alles moeten vertellen.*

'Met mij is alles goed. Het gaat om Joy. Ze is neergeschoten.'

Cora's knieën begonnen te knikken en ze viel terug in de stoel. 'Wat?' kraakte ze schor.

'Joy is vanochtend neergeschoten. Haar baas heeft het tegen Nala verteld en Nala heeft een groepsapp laten rondgaan. Ik

ga bij haar waken. Waarom zit je in mijn kantoor, Cora? Wat is er aan de hand?’

‘Ik... Ik wilde alleen...’ Ze wist niet hoe ze die zin moest afmaken. Ze keek snel naar haar berichten en zag het appje van Joy’s dochter Nala. En toen de tien appjes van Tandy die volgden. ‘Hoe is het met Joy?’

‘Dat weet Nala nog niet. Louisa en zij zitten te wachten tot de dokter meer kan vertellen.’

Cora’s maag draaide om. *Dit is allemaal mijn schuld.*

‘Cora, wat is er aan de hand? Vertel op!’

‘Ik moet ervandoor. Ik zie je in het ziekenhuis.’

Cora beëindigde het gesprek terwijl ze overspoeld werd door een golf van misselijkheid. Ze zou niet overgeven.

Ik had niet mogen vluchten. Ik zou degene moeten zijn geweest die werd neergeschoten. Niet Joy.

Maar zelfs terwijl ze die woorden dacht, wist ze dat ze niet waar waren. *Niemand zou moeten zijn neergeschoten.* Maar zeker Joy niet.

Cora rechtte haar rug en kwam overeind. Ze was niet van plan naar het ziekenhuis te gaan. Ze ging naar het politiebureau.

Ze zou ervoor zorgen dat ze dit keer naar haar luisterden.

Lees verder in *Diep verborgen*.

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)

Schreeuw voor mij (2009)

Moord voor mij (2010)

De dood in haar ogen (2011)

De mond gesnoerd (2012)

Van mij alleen (2013)

In vertrouwen (2014)

Heb je me gemist? (2014)

Wreed weerzien (2014)

Over de schreef (2015)

Op de hielen (2015)

Niemand zeggen (2016)

In de val (2016)

In het donker (2017)

In het vizier (2017)

Op het spel (2018)

Niets te vrezen (2018)

Het kwaad in jou (2019)

Nergens veilig (2019)

De duistere kant (2020)

Tel tot tien (2020)

In alle onschuld (2021)

Op de vlucht (2021)

Uit de schaduw (2022)

Genoeg gezegd (2022)

Zonder angst (2023)

Vijf voor twaalf (2023)

Wrede leugens (2024)

In diepe wateren (2024)

Kwade opzet (2025)

Eerste druk oktober 2025

Oorspronkelijke titel *Buried Too Deep*

Oorspronkelijke uitgever Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC

Copyright © Karen Rose Books, Inc.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer, Utrecht

Omslagillustratie Trevillion

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7699 9

ISBN e-book 978 90 261 7700 2

ISBN luisterboek 978 90 261 7701 9

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.